

Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθέννας νέτος σκέτος.

(Ο Φασουλής κι' ό Περικλής με φρίκην και με τρόπον
κατέρχονται διά νυκτός έντός των ύπονόμων.)

Π.—Βρέ ποῦ με πῆς;

Φ.— Ὑστά Τάρταρα, Ὑστά ἔγκατα τῆς γῆς,
και ἀκολουθεῖ με τυφλῶς, ἀλλά μετὰ σιγῆς.
Ἐλθε ν' ἀνακαλύψωμεν εἰς τῶνομα τοῦ νόμου
τά ἴχνη και τά βήματα ληστῶν τῆς ύπονόμου,
διότι ἐταράχθησαν σπουδαίως οἱ πολῖται
και ἄλλος νέος κίνδυνος παντοῦ ἐπαπειλεῖται,
κι' ἐνῶ τραβᾷς ἀξένοιαστος, βρέ Περικλή—πέρ μπάκο!—
ἐξαίφνης τόνα πόδι σου βουλιάζει σ' ἕνα λάκκο,
μά μες ὀτήν τρύπα χώνεται και τᾶλλο σου ἐπίσης
και πέφτεις ὀτήν ύπόνομον χωρίς νά ἐννοήσης.
Παντοῦ ἠνοιχθησαν ὄπαι και σήραγγες και λάκκοι...
Ἰδὲ ύπόνομον ὄπην εἰς τοῦ Γαβριαλάκη...
Ἰδὲ και ἄλλην παρεκεῖ και ἄλλας βαθυτέρας...
Ἐρεῦνα κι' ἀκολουθεῖ με...

Π.— Ποῦ με πηγαίνεις, τέρας;

Φ.— Σκασιός, γαῖδοῦρι... ἄφρονος μαζί μου περιπάτει
και με τά δύο χέρια σου τοὺς ριθωνάς σου κράτει
και βλέπε τὴν ύπόνομον καθ' ὄλον τῆς τὸ πλάτος,
διότ' ύπονομεύεται τὸ ἔθνος και τὸ κράτος.

Π.— Πῶ! πῶ! τί βρώμα, Φασουλῆ...

Φ.— Ὁ νόμος οὕτω θέλει
κι' ό Στάϊκος πρὸς ἔρευναν ἐδῶ μᾶς ἀποστέλλει.
Και ἂν ἐδῶ έντός αὐτοῦ τοῦ ρυπαροῦ κευθμῶνος
τά κακαρώσω, Περικλή, μαζί σου ἢ και μόνος,
ὦ ξεῖν ἀγγέλλειν τάχιστα μετὰ βοῆς και ἔθρηγνου
πῶς τῆδε κεῖμαι πεποιθῶς τοῖς ρήμασιν ἐκείνου.

Π.— Θαρρῶ πῶς κᾶτι πάτησα...

Φ.— Προχώρει, μπεχλιδάνη...
εἶναι ὑγρόν ἢ στερεόν;

Π.— Σάν στερεόν μ' ἐφάνη.
Σταμάτα ἄλιγο, Φασουλῆ... τί κόλασις! τί πίσσα!

Φ.— Ἐδῶ, ἐδῶ, βρέ Περικλή, τά πάντα εἶναι ἴσα...
ἐδῶ τάποπατήματα πολλῶν ἐκλαμπροτήτων,
ἐδῶ τάποπατήματα πλουσίων και πενήτων,
παντός μεγάλου ἀρχοντος και ἀφανοῦς Μπουρδούση,
τοῦ θεολόγου Δαμαλά και τοῦ Μυριανθούση.
Δὲν ξέρεις ποῖος ό μικρὸς και ποῖος ό μεγάλος...
ἐδῶ ἢ δόξα, Περικλή, τὸ πνεῦμα και τὸ κάλλος,
τά πάντα μεταβάλλοναι εἰς ὅ, τι βλέπεις τώρα,
ἀλλά προχώρει ἐμπροστά γιατί περνᾷ ἡ ὥρα.

Π.— Ἰδὲ ὀτή βοῦτα, Φασουλῆ, χωμένους τρεῖς κλητῆρας...

Φ.— Τιμῆ και δόξα, Περικλή, ὀστους ἐρυθροὺς σωτῆρας.

Π.— Νά! ἠῦρα ἕνα στέφανον... τίνος νά εἶναι κτήμα;

Φ.— Τοῦ Λάτα θᾶναι βέβαια και ἄφησε τὴν λίμα.

Π.— Μά δὲν μοῦ λές ὀτήν πίστι σου πῶς ἔπεσ' ἐδῶ πέρα;

Φ.— Μὴν τά ῥωτᾷς, βρέ Περικλή, και κάνε μου ἄερα.

Π.— Νά! κι' ἕνας λόγος βουλευτοῦ... ποιοῦ νάναι, βρέ κασιδίδη;

Φ.— Κανέννας λόγος πιθανόν νά εἶναι τοῦ Λεβίδη.

Π.— Νά! και βαρὺ κατάστιχον με νούμερα παντοῖα.

Φ.— Θά εἶναι τὸ περίσσευμα τοῦ Περισσευματία.

Μά φέξε μου, βρέ Περικλή, και πῶς κοντά μου ἔλα...

Ἰδοῦ χρυσοῦν παράσημον με οὐρανῶς κορδέλα!

Π.— Ἴσως νά εἶναι τοῦ Τσιγγροῦ τοῦ Χιώτη τοῦ καυμένου,
ἢ κανενὸς τῆς Βέρα Κρούς και τοῦ Περοῦ Προξένου.

Μά πῶς εὐρέθη και αὐτὸ έντός τῆς ύπονόμου;

Φ.— Δὲν εἶναι και ἀπίθανον νά εἶναι τὸ ὀδικό μου.

Π.— Ἰατατταί!!...

Φ.— Τί ἔπαθες;

Π.— Ἰδοῦ... ἐκεῖ ὀτή βοῦτα
κυττάζω ἕναν ἄνθρωπο ποῦ μοιάζει σάν τὸν Σγοῦτα.

Φ.— Ἀλήθεια, σάν ὀμογενῆς μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι,
ποῦ ὀμιλοῦν περὶ αὐτοῦ σπουδαίως αἰ' Ἀθῆναι.

Π.— Μά νά και ἄλλος παρεκεῖ ὀμογενῆς με πλουτόν.

Φ.— Ἴσως ό Στάϊκος ἐδῶ τὸν ἔστειλε και τοῦτον
τὸ ἄσυλον τῶν φοβερῶν νυκτοκλεπτῶν ν' ἀνεύρη,
διότι ἐχρημάτισε τοιοῦτος, και εἰξεύρει.

Π.— Νά! κι' ἕνα τρικαντὸ χρυσό!... τίνος νά εἶναι ἄρα;

Φ.— Ποιὸς ξέρει ποῖά Ἐλληνική τὸ φόρεσε μαγᾶρα!
Βεβαίως εἶναι τρικαντὸ ὀδικό μας διπλωμάτου,
ἢ κανενὸς θεράποντος τοῦ Μεγαλειοτάτου.

Π.— Πῶ! πῶ! τί βλέπω!...

Φ.— Τί, μωρέ;

Π.— Ἀρχιερώς μίτραν.

Φ.— Πάρτην εὐθὺς και κάμε τὴν τοῦ μαγειροῦ σου χύτραν.

Π.— Θά εἶναι κάποιου νταυλαμπᾶ και κεφαλῆς ὀσίας,
ποῦ ἔχει δικαιώματα ἐκὶ τῆς Ἐκκλησίας,
και ἄξιον, βρέ Φασουλῆ, τὸν ἑαυτόν του κρίνει
Μητροπολίτης Ἀθηνῶν δια παντός νά γίνη.

Φ.— Πῶ! πῶ!... γιὰ ὀδὲς παληόχαρτα...

Π.— Ὁ βάθος μυστηρίου!

Φ.— Ἐγὼ νομίζω μετοχαῖς πῶς εἶναι τοῦ Λαυρίου,
ποῦ ὀστὸ Χρηματιστήριον κατήφορο ἐπήραν
και τώρα κλαῖνε οἱ πολλοὶ τὴν μαύρην των τὴν μοῖραν,
και μες τὴν Μπόρσα δέρονται και λένε «τεῖναι τοῦτα;»
και ἀπορῶ πῶς μερικοὶ δὲν ἔπεσαν ὀτή βοῦτα.

Π.— Μά παῦσε πῶς νά προχωρῆς κι' ὠς ἐδῶ πέρα μείνε.

Φ.— Ἰδοῦ... Ἰδοῦ και συγγραφαί!...

Π.— Τοῦ Φιντικλή θά εἶναι.

Μά νά και μία μετρική κι' ἀρχαίων στίχων στίβα.

Φ.— Ἴσως νά εἶναι τοῦ Σπανοῦ ἢ τοῦ μανάβη Γρίβα.

Π.— Πῶ! πῶ!... νά κι' ἐκθετον παιδί, ἀπόβλητον τῆς μοῖρας!..

Φ.— Ἴσως θά εἶναι γέννημα σφριγώσης ζωντοχήρας.

Π.— Ἀλλά κοντεῦε, Φασουλῆ, νά μοῦ στυσθῆ ό λύχνος

και πουθενά νυκτοκλεπτῶν μικρόν δὲν βλέπω ἴχνος.

Φ.— Ἀκοῦς ἐκεῖ!.. οὐδὲ σκιά νά μὴ φανῆ ἀκόμη;

και τί θά ὀπῆ ό Στάϊκος καθὼς κι' οἱ Ἀστυνόμοι;

Π.— Ὁ! ἐπὶ πλέον δὲν ὀμπορῶ νά μείνω ἐδῶ πέρα.

Φ.— Κι' ἐγὼ πεθαίνω, χάνομαι... ἀσφυκτιῶ... ἄερα.

(Κι' οἱ δύο πρὸς τὴν ἐξοδὸν ἀκράτητοι ὀρμοῦν,
μά πέφτουν κάτω ἔξαφνα κι' οἱ δύο λιγοθυμοῦν).